

Derefter går vi i gang med forhandlingerne.

Forhandling

Kl. 15.05

Kristian Jensen (V):

Når man hjemme ved skrivebordet, køkkenbordet, eller hvor det nu foregår, lægger sit private husholdningsbudget, så sker det jo, at der ikke er penge til alle de ønsker, som familien måtte have.

Det er tit sådan, at når de faste udgifter skal betales, så står man med en række forslag, som man må vælge imellem. Alt sammen kan hver for sig være gode og fornuftige forslag, eller det kan være i spøg og skæmt-afdelingen, men det er forslag, som man skal prioritere imellem for at få budgettet til at gå op.

Den nemme løsning ude i hjemmene kan være at lukke øjnene og håbe på, at arbejdsgiveren pludselig giver én lønforhøjelse, håbe på, at man vinder i lotto – og så i øvrigt husker sin lottokupon – eller at der kommer andre nye indtægter.

I virkelighedens verden sker det bare ikke, at man selv regulerer indtægterne. Derfor må familierne igennem den svære beslutningsproces at vælge mellem de forskellige forslag og prioritere ned nogle steder for at kunne prioritere op andre steder.

Sådan er det i hjemmene, men sådan har det ikke altid været, når staten skulle lægge sit husholdningsbudget: Den årlige finanslov. Der har været fri adgang til selv at bestemme indtægterne, og det er blevet benyttet i vid udstrækning under den tidligere regering.

Det har danskerne mærket ved, at de under skiftende socialdemokratisk ledede regeringer i 1990'erne i gennemsnit blev belastet med mere end én ny skat eller skatteforhøjelse om måneden. Langt over 100 nye skatter og afgifter eller forhøjelser af eksisterende skatter og afgifter blev det til, inden vælgerne satte den tidligere regering på porten.

Det er slut nu. Med regeringens skattestop er staten i præcis den samme situation som ganske almindelige danske familier. Der skal prioriteres mellem de indtægter, der kendes på forhånd, og som er bestemt på baggrund af kendte sats og procenter og dermed på baggrund af den vækst, der altid vil være i samfundet.

Danmark har verdens højeste skattetryk, og vi har i årevis kun haft kurs mod flere skatter og afgifter. Regeringspartierne har sat sig for at vende supertankeren om og sætte en ny kurs, hvor skattestoppet er det første vigtige skridt.

Derfor har opgaven i forbindelse med denne finanslov, udarbejdelsen af den og forhandlingerne omkring den, været anderledes end tidligere, hvor ubalance mellem indtægter og udgifter er blevet løst ved endnu et nyt greb i borgernes lommer. Den uskik sætter skattestoppet effektive grænser for.

Det har afgørende betydning på to fronter. For det første – ganske oplagt – betyder det, at de forbedringer, der er til finansloven, der er aftalt, samtidig er finansieret ved helt konkrete og håndfaste besparelser andre steder.

Det har givet mange reaktioner, langt de fleste ganske forudsigelige. Især har oppositionens klagesang kørt i den samme rille uden at komme med egne fremadrettede bud på finansiering ud over kendte forslag om nye skatter og afgifter.

Ved at gennemføre en modig politisk prioritering er det lykkedes at styrke velfærdssamfundets kerneydelser. Finanslovaftalen med Dansk Folkeparti indebærer betydelige forbedringer for borgerne bl.a. ved at ændre reglerne for efterlevelseshjælp, give valgfrihed til selv at vælge plejebolig m.v. samt sikre nye klare regler for tildelelse af varmhjælp.

Derudover lå der allerede i regeringens forslag forbedringer gennem indførelse af en etårig fleksibel barselorlov, ekstra midler til sygehuse og ikke mindst øget kvalitet og valgfrihed til de ældre, der modtager hjemmehjælp.

Endvidere har satspuljeforhandlingerne medført en god aftale om forbedringer for samfundets mest udsatte grupper, præcis som vi forudsagde ved første behandling af finansloven. Det betyder rent faktisk, at der i år vil være ca. 6.000 flere offentligt ansatte end sidste år. Vi har gennemført en prioritering, sådan at indsatsen flyttes fra bureaukrati til ydelser, der er rettet mod at hjælpe mennesker i deres hverdage.

Jeg vil gerne sige, at det naturligvis aldrig er en lykkelig situation at skulle skulle sig af med dygtige medarbejdere, hvilket har været tilfældet som følge af f.eks. saneringen af overflødige råd, nævn og kommissioner, men det er en uundgåelig konsekvens af den omprioritering fra bureaukrati til øget velfærd, som regeringens